

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ: LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fòra de Barcelona, cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50.—ESTRANGER, 2'50

La cançó de "El Frescaies"

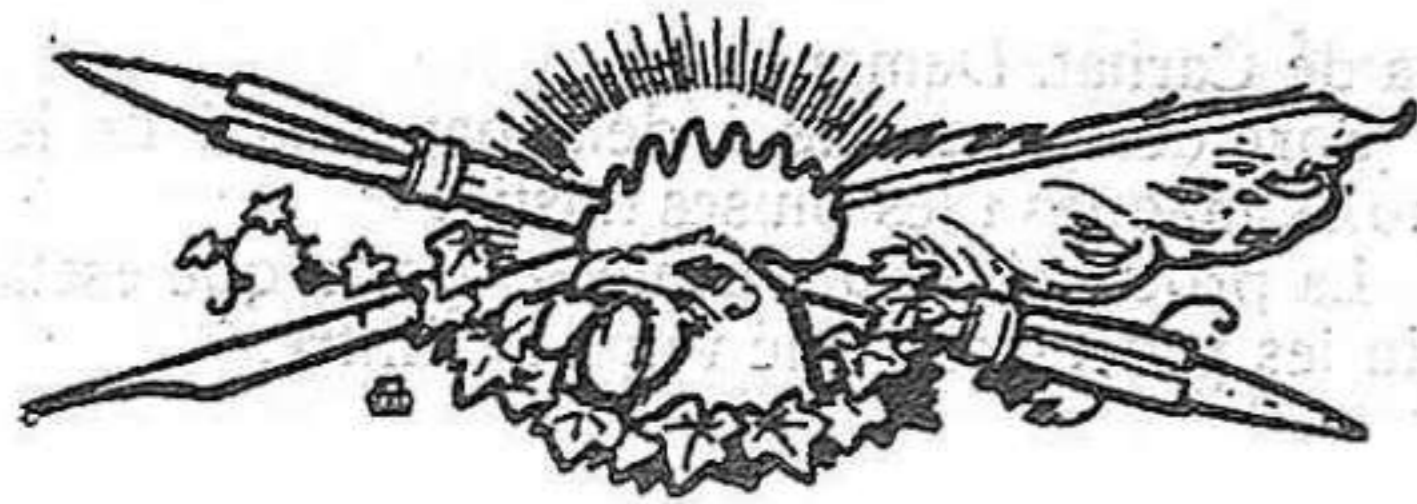

—Al veure les patriòtiques
fogueres que estàn cremant,

¿oi que qualsevol diria
que ja som a Sant Joan?

llegant-la en toms de cordill
a les ridortes germanes.
Sé els infinits sofriments
produïts per tants brots lladres,
que en un rapte de pietat
les mans del pagès fan caure.
Conec les pors, els fadigs
tras l'ona parassitaria,
que'l sofre mata amb son foc
i amb son fret el sulfat mata.
Sé les xardors del istiu
que'ls ombríus penjolls desgranen;
sé les glories del verol
tenyint fibres d'orífames;
sé el setembre revingut
omplint les vinyes cuidades
com un premi a tants afanys...

Sé de la llei infamanta
que manté en nostres costums
l'enfiteusi, la rabassa.
Per ella l'agré treball
omple'ls cups de la disbauxa
i el senyor terratinent
té botes roses de bàlsem,
i l'arxiu ofrena pols
a una escriptura sarcàstica.
J. COSTA I POMÉS

SONATA XXXIX

OLEU que us ho digui? Ja
n'estic tip de tanta Blanca.
No sé pas que hi veuen.
Una fulana poc o gens recomanable
que mata a dos fulanos gens o poc recomanables.
Un... marit complascent que's veu
enredat en això, res més. Vaja, trobo que no
n'hi ha per tant, ni per la meitat ni per la quarta part.

Què hi farem! els diaris i el senyor Longué,
president de l'Audiència, troben que sí. Amunt i trons! vinguen ressenyes, vinguen
entrevius i vinguen pàgines de *El Dia Gráfico*
amb la vista de la sala i el retrato dels processats i dels magistrats i del jurats, acusadors, defensors...
què sé jo! No més hi falta el de la mare de cada un d'ells.

Lo que m'agrada més és la forma com expliquen les declaracions de totes aquelles planxadors (hi ha qui planxa matalaços).
certs diaris de la nif. Sembla que hagin cobrat per enaltir ses gracies físiques. Mireu *El Liberal*:

Filomena Llanes.

Es una soberbia morenaza, vecina de la calle de San Ramón. Su presencia es acogida con rumores de aprobación.

Rosa Gómez.

Es una buena moza, vecina de la calle de San Ramón.

Me sembra que'l redactor de *El Liberal*, acabada la vista, se'n devia anar... al carrer de Sant Ramón.

I, parlant d'una altra cosa. Sembla que després d'Itàlia ara la cosa s'embolica pel costat dels Estats Units. Ja veureu com s'acabarà tot el món contra Alemanya. Però, noi, que són durs de pelar.

I és un dir, durs de pelar perquè ara per ara i com ara si els hi han arrencat plomes a grapats, ells s'hi han tornat a grapades. Així reventessin!

Però callem, que som neutrals.

Els moros tornen a fer broma; és un gust portar la civilització an aquelles gents que no la volen. No sé si ja deuen haver collit la cibada, el blat i l'ordi.

Si és així, preparem-nos, que a l'istiu el cap s'escalfa, sobre tot per qui no té res que perdre; i encara que tot l'any sigui veda per aquesta mena de caceres, als kabilenys els hi agrada cacar. al aguait, soldadets d'Espanya.

Enric! còbra, que me'n vaig. On dieu? Homes! A veure com van pujant aquelles torres que ns han regalat els senyors Dessy i Martorell.

Era l'únic que'ns faltava als ciutadans de Barcelona, que'ls carrers i places tinguessin banyes!

MORITZ VI

Notes de fóra

Ripollet.—El nostre sandunguero negret, ha tingut una idea *kolosal: veient que a la processó de Corpus serien quatre i encara «de pago», va acordar fer una crida a les iadrines pensant que d'aquesta manera hi anirien també els joves; i tal dit, tal fet: una processó concorreguda de joves i noies aparellats, que feia l'efecte que anaven ai baii, junt amb els corps del poble.
Aplaudim la seva idea perquè veiem que'ls bens del poble segueixen les ovelles.

Les Planes.—Ja ha acabat el mes de maig i potser haurà acabat la lluita entre dos Mares de Déu. Durant el referit mes se celebra el mes de Maria i les noies devotes porten ciris a l'església. Aquest any en virtut de celebrar-se dita funció en una capelleta dita del Remei, les noies, (algunes) en lloc de portar el ciri a l'església parroquial, el duien a l'altra. Tot d'una, un d'aquests diumenges, sortí el pastor mossèn Forquilla i en un dels seus sermons arrega'nà les dents perquè la Mare de Déu del Remei prenía els ciris a la seva i ja tenim batalla entre elles. Tot-hom predica pel seu Sant diu el refrà. Veins de Les Planes i en particular les noies: treieu-se'l pa de l'ull i veureu clar.

Salt.—Es objecte de moltes censures la conducta del senyor Rafel que, després de rebre amb tota classe de desconsideracions als veïns, tracta a tot-hom de mal educat. Nosaltres no ho estranyem, doncs fa temps que se'l compara an en Tans, perquè els dos fan ballar ninots.

Però, com que aquí hi ha homes que respecten i volen ésser respectats cridem l'atenció de qui correspongui perquè recordi al senyor Rafel qui és i lo que representa el càrrec que ell desempenya.

Manresa.—Lo més granat de les festes del Corpus ha sigut, sens dubte, et grrran concurs de pendons.

En un país com Espanya on els pendons abunden tant, és natural que aqueixos festivals siguin sempre els més lluits.

Els més tranquils són els socis del «Casino Artesà» que, amb motiu del Corpus clerical, han celebrat la festa amb una gran ballaruga pagana.

Lleida.—Un llamp caigut al fortí de Gardeny va deixar, l'altre dia, molt mal ferits a dos soldats.

Es veu que al cel tenen males intencions. Vaia una manera de trencar la neutralitat!

Tortosa.—Diumenge passat els aparells sísmics de l'Observatori del Ebre varen senyalar un important terratrèmol. Aquí tots els lliberals sensats atribuïm el fenomen als efectes del discurs d'en Mella.

Calonge.—Mereix citar-se el desprendiment del mestre don Agustí Llorens, qui ha cedit seixanta importants volums per a la *Biblioteca Escolar* que ell mateix acaba de fundar.

Olot.—El governador civil de la provincia acaba d'aprobar el reglament de la Federació de Societats Obreres d'aquesta localitat.

— A conqüència d'uns bolets de mala procedencia, han mort envenenats un vell i una criatura. I pensar que encara hi ha gent, com en Lerroux i en Mella, que s'empenyen en *anar a buscar bolets!*

Concabella.—Ha arribat, de Barcelona, amb intent de passar-hi dos o tres istius, l'alcalde dimissionari don Guillem de Boladeres. Si això és guerra, que mai vingui la pau.

Reus.—Ha mogut cert rebombori el fet ocorregut el dia de Corpus. Un municipal no's volia descobrir al pas de la custodia i el mossèn les empenyé en futismat contra ell, obligant-lo a treure's la gorra.

Resultat que'l bisbe de Tarragona ha castigat... al capellà.

¡Aún hay justicia en la tierra, Veremundo!

Vendrell.—S'ha presentat en algunes vinyes dels encontorns la terrible plaga de mildiu. No més ens faltava aquesta!

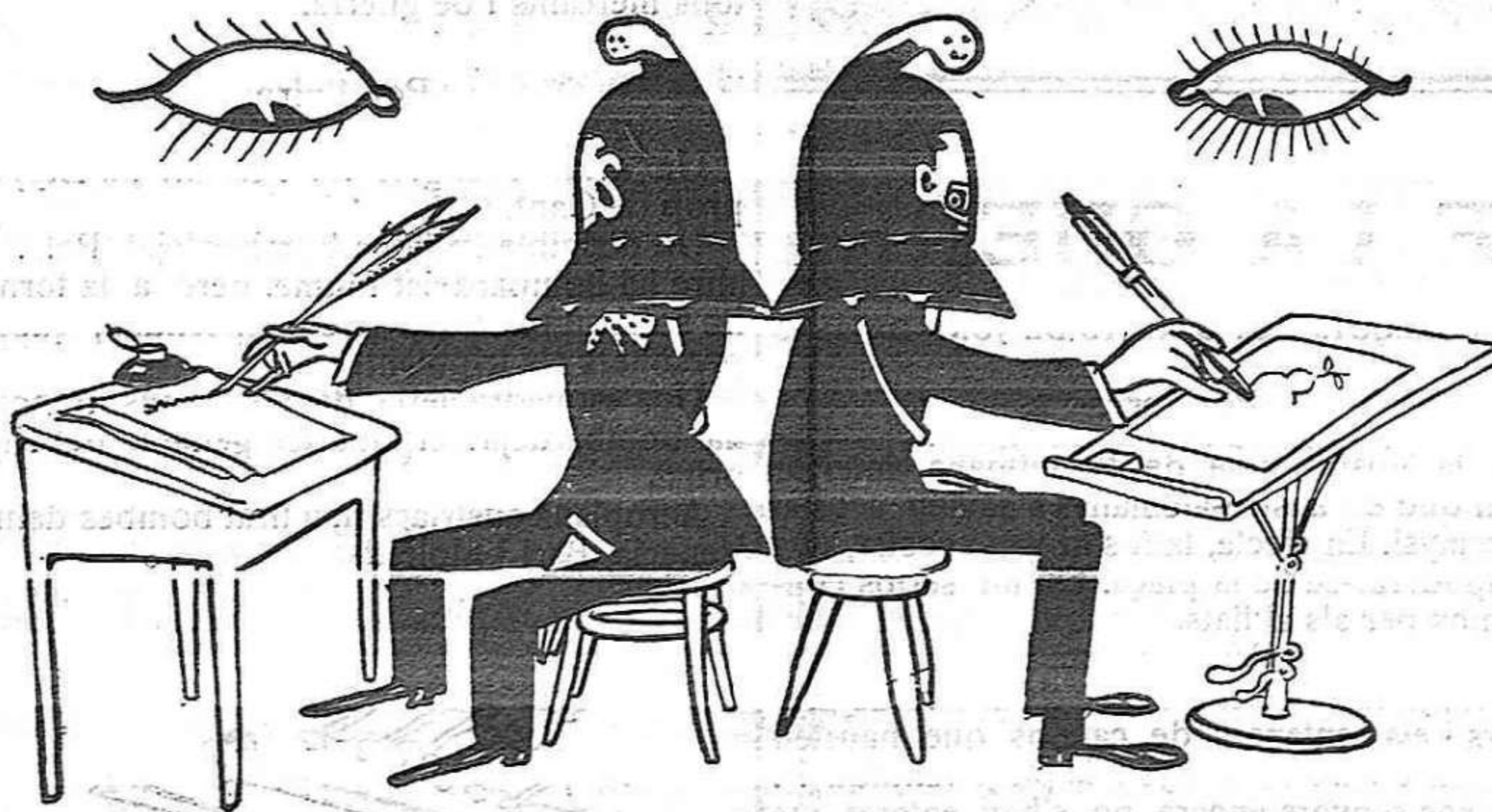
Espurnes

Respirem!... En Romanones fa dies que no ha dit res: ni un discurs, ni un comentari, ni un article al diari seu.

La dolça neutralitat

Mentres als oradors germanòfils se'ls deixa dir tot lo que'ls hi vé a la boca...

...als escriptors i dibuixants de l'altra banda se'ls vol coartar la llibertat.

Fem vots perquè aquest silenci duri i duri força temps, doncs, el comte, sols quan calla és quan ens sembla eloqüent.

Al Govern li falten quartos i per tenir-ne, què fa? Crida a uns quants capitalistes i amb tota tranquil·litat els proposa un nou emprèstit, comproment-se a pagar un interès creixentíssim, a modo d'estímulant.

—Bé; i quan hagi de pagar-lo—pregunta algú—d'on treurà els diners?— I amb molta flemma respòn el Govern: —Ai, ai!... Altra vegada un emprèstit!... Volen res més natural?

Tant que d'ella s'ha parlat i tant que realment fa falta, la gran Casa de Correus no està ni sols començada. En canvi, doneu un volt per la dreta de l'«Ensanxe» i aneu cap a Sant Martí per la Gran-Via, una tarde. Com se us aixamplará el cor veient que, amb empenya màgica, la «Plaza Monumental» està ja a punt d'acabar-se!...

Escena del natural. Hi ha cadires a l'acera. Va a passar la processó i un pobre senyor vol seure. —Quant una cadira?—diu. —Dos ralets.

—Mitja pesseta? Com és que'n fan pagar tant? —Ja s'ho pot pensar!... La guerra!...

Les notícies agradables mai se volen confirmar; roden, volten, giren, tornen, es desmenteixen i... en paus. Al contrari, si la nova és dolenta, aviat o tard ve a convertir-se pel públic en amarga realitat.

Ara es diu que és molt probable que s'apugi el bacallà... Què hi va que dintre pocs dies la puja serà veritat?...

En Dato no vol que a Espanya, car l'assumpte és compromès, es parli de la gran guerra en alemany ni en francès. En Dato no vol que's digui que a prop del Kert hi ha hagut foc i que seguim «progresando» en molts indrets del Marroc. En Dato no vol que's miri lo que l'Hisenda està fent ni que ningú li nregunti com estem de Parlament. En Dato sols vol dues coses: que celebrem sa gestió i que, quan ell ens avisi, paguem la contribució.

C. GUMA

Mossèn Lluc s'afeitava dues vegades per setmana, però això no anava en lloc. Les seves galtes no feien més que passar del blau al negre i del negre al blau, com el llorito anava *del caño al coro y del coro al caño*.

Les seves galtes, la seva barba, àdhuc el seu sotabarba passaven per les tres èpoques d'una relativa suavitat, del punxar i d'ésser un resnall més fi com més dies passaven.

Mossèn Lluc, al costat esquerre de la boca, hi tenia un cercle entre groguenc i terrós; era la marca de la tagarnina que sols se treia dels llavis quan exercia el seu sagrat ministeri.

La coroneta de mossèn Lluc amb prou feines se coneixia, era un camp sense segar, voltat dels boscos d'una cabellera selvatge; era un fondo en el bosc, però no la terra

Veient passar el rei d'Italia

—Sí que és baixet d'estatural
No'l feia pas tan neulit.
—Deixeu-lo anà! «Al pot petit
hi ha la bona confitura.»

REPICS

confecció de parl...
Els mauristes barcelonins han acordat celebrar el sant del quefe (Sant Antoni, que és demà) amb un banquet popular.

I en les gasetilles oficioses anunciadores de l'acte, diuen els mauristes textualment: «El número de plazas para el banquete será limitado.»

De modo que «popular» i «plazas limitadas»? Vaja buenas, senyors Mauris!

En un kiosc de periòdics llegim lo següent: «El Correo de Alemania—Semanao independiente.»

Independiente? Ja, ja! Independent... i humorista. No'ls hi sembla?

Aquesta setmana ha fet pudor la cera. Processons! més processons! Gracia, Barceloneta, Casa de Caritat. Demanin!

Sort dels confettis i dels paperets i de les noies maques i les bluses d'istiul!

La processó és un projecte per a que esclatin les processons que van per dintre.

Don Dalmau Iglesias, aquell ex-diputat tradicionalista que'ns feia riure tant en el Congrés, s'ha tornat protestant.

Així deu ésser quan ha demanat al governador permís per a celebrar un míting de protesta contra la Junta regional del seu partit.

Mireu que és prou, aquests carlinots! Tot són bocades de neutralitat i pacifisme, i fins entre ells mateixos se senten guerrers i bel-ligerants.

Llegim: «L'Unió Radical de Gracia, té el projecte de fer pròximament, una excursió col·lectiva a París.»

A París? I s'aturaran a París?... Apa, homes!... Una mica més de valentia, i «arribarsus» a *Neuve Chapelle*.

Els empleats municipals del negociat de cèdules, estan justament indignats perquè encara els hi deu el municipi una gratificació que degueren cobrar el mes de febrer. Però és lo que els hi dirà en Pic.

—Ja's queixen? Si encara no fa un any! Tinguin paciència, que més hem trigat a asfaltar les Rambles!

Diuen de Basilea, que el papa negre, generalíssim dels jesuïtes, amb motiu de la guerra, ha fugit de la seva residència i ha anat a instal·lar-se a Suïça.

D'això no se'n diu por; se'n diu prudència. Val a dir que el papa blanc és més valent.

«La Veu» s'ha enfadat amb un catedràtic foraster, perquè en una conferència donada a Barcelona, al parlar de la Corona d'Aragó, va usar del diminutiu *coronilla*.

I té raó que li sobra «La Veu». Si els catedràtics no saben prou que vagin a estudi.

D'això de que'ns regategin els furs històrics, ja n'estem fins a la *coronilla*.

El poeta Santeuil, quan era seminarista, acostumava a triar el confessorari per a lloc d'inspiració quan volia escriure els versos, doncs en ell i trobava tranquil·litat i silenci.

Un dia s'acostà a la reixeta una penitenta i començà a descapdellar els seus pecats.

—Senyora—digué en Santeuil—dec advertir-li que jo no soc confessor; soc el poeta Santeuil, seminarista.

Ella tot enfadada: —An, sí?... Doncs no vaig a dir al vostre superior.

El poeta respongué tranquil·lament: —Està bé; jo ho aniré a dir al vostre marit.

Després del fracàs d'en Mella

—Vatua la neutralitat!... Té, ara que'm pensava que'ns aixecariem, ara ens en hem d'entornar al lilit.

—Passi-ho bé, senyor rector. Un dia, a mossèn Lluc, el senyor bisbe, li envià un vicari, jovenet, molt pietós i molt carregat d'orgues. Era de bona casa.

Lo que agradava a tot-hom an ell no li plagué. Ni lo de les anades a ciutat, ni lo del tresillo, ni lo del fumar i menys que res lo de la beguda.

Un dia, sortint tots dos a donar un tom, li digué:

—Mossèn Lluc...
—Què?
—Com és que fuma tant?
—El fum se'n puja al cel.
—Com és que juga?
—Per veure si Déu em té de la seva mà.

Es Ell qui em dona sort.
—Com és que beu?
—Perque tinc set.

—Com és que va a ciutat?
—Perque em dona la gana. Ah! i ara pregunto jo: sabs què ets tu, vicari?

—No.
—Un ximple i un manefla!
—Ah, sí? Sab que és vostè, mossèn Lluc?

Un porc i una bota.
—Una bota? Tens raó, buidem-la.

(S'aixeca la sotana i feu un flum molt gros.)
—Un porc, eh?

(Se tombà d'esquena i li plantà un pet als nassos.)
Mai més va reptar-lo el vicariet.

van retirar els russos quan es van veure obligats a evacuar la plaça. No hi va haver, doncs, rendició.

Els russos segueixen resistint tant com poden a la prolongada ofensiva de que són objecte. Per la banda del riu San, al nord de Przemysl, han deturat completament l'avenç de l'enemic; però han hagut de recular al sud del Dniester.

Pel nord de Stryj, els austro-alemanys han pogut travessar aquest riu. El seu objectiu és ara Lemberg, capital de la Galitzia. ¿Podran els russos conservar aquesta important ciutat?

Al front occidental, segueix l'ofensiva al·liada a la regió de Arras, on els francesos s'han apoderat de la totalitat de Neuville-Sant Vaast i de quasi tota la formidable possessió alemanya del Laberinte. Ademés, al nord de l'Aisne han emprès una felicitat acció ofensiva local.

S'ha entaulat en el front italià la primera gran batalla: la de l'Isonzo. En diverses bandes, les tropes italianes han passat ja aqueix riu.

Ais Dardaneis, l'ofensiva dels aliats fa seriosos progressos. ¿Seran forçats aviat els estrets?

Per mar

Aquesta setmana ha augmentat el nombre de vaixells mercants enfonsats pels submarins germànics. Un d'aquests ha estat tirat a fons pels anglesos caient presonera la tripulació.

Els contratorpeders italians han bombardejat novament Monfalcone, causant-hi greus danys, i han incendiat el proper castell de Duino.

Al Bàltic, han entrat en acció els submarins russos, que han torpedejat diversos vaixells teutons mercants i de guerra.

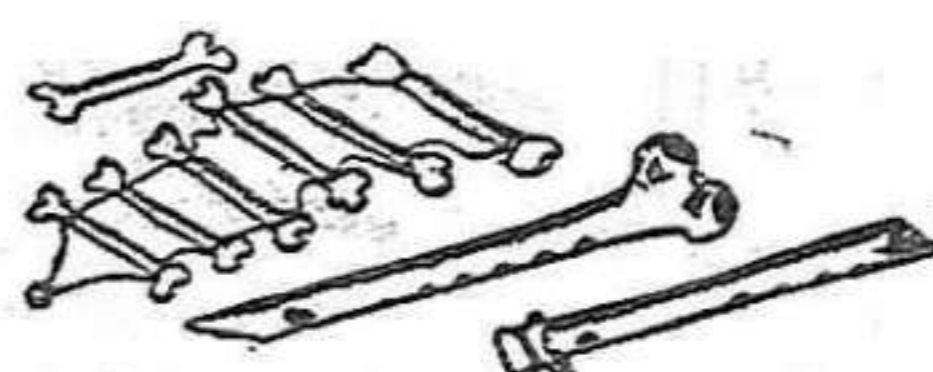
Per l'aire

Un aviador anglès ha destruït un *Zeppelin* prop de Gant.

Un dirigible italià ha bombardejat Pola. Un altre ha bombardejat Fiume, però a la tornada ha sofert un accident i s'ha incendiat, quedant presoners els tripulants.

Una esquadra aèria de 29 avions francesos ha bombardejat el quartel general del Kronprinz.

Aeroplans austríacs han tirat bombes damunt Venècia, Bari i Molfetta.

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 8 AL 10 DE JUNY DE 1915

Per terra

En la nostra nota de la setmana anterior deïem que els austro-alemanys s'havien acostat a Przemysl. En efecte, tant s'hi van acostar, que van apoderar-se de la plaça. Es un seriós contratemps per als aliats.

Els ases germanòfils que van per aquest món de Déu, ja feien càlculs sobre els milers de presoners i els centenars de canons que haurien agafat els austro-alemanys a la plaça rendida (?). Aqueixos senyors encara no s'han enterat que aquesta vegada Przemysl no estava sitiada, puix tenia lliure la part est, que és per on es

pelada. Tenia els ulls petits i unes grans ceies.

No gastava majordona, però baixava a ciutat setmanalment.

Cap caçador com ell en tot el poble; cap jugador de tresillo o de manilla en l'encontrada podia fer-li vores. A més, li plavia el bon vi, li plavia d'una manera extraordinària. Però els del poble ja hi estaven fets i fins els feia gracia.

Quan passava per un carrer, les comares el cridaven i li deien:

—Mossèn Lluc, mossèn Lluc, que no en beurà un ditet?

I ell responia:

—Sí, filla, fa una set!

La dona li posava, ell bevia i se'n anava amb el cigarro a la boca, mentres la dona deia: